

Sygnatura akt II AKa 297/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Robert Zdych

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Jarosława Dorywały

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2022 r.

sprawy S. P. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 307/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego S. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa 310 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i określa, że wydatki związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wniosek prokuratora o sporządzenie uzasadnienia dotyczy rozstrzygnięcia o karze dlatego zakres uzasadnienia ograniczono do tej części (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

S. P. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od września 2017 roku do 18 lipca 2018 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób, poprzez wprowadzenie do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji w postaci: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) ((...)) w ten sposób, że udzielał tych substancji w celu spożycia:

- K. P., przez co w nieustalonym okresie czasu, nie później niż w listopadzie 2017 r. we W. naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że udzielał mu substancji szkodliwych dla zdrowia w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 10 gramów,

- A. D., przez co w nieustalonym okresie czasu, nie później niż w maju 2018 r. we W. naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że udzielał mu substancji szkodliwych dla zdrowia w postaci (...), (...) oraz nieustalanej substancji o nazwie (...), w ilości nie mniejszej niż 60 gramów,
- P. S. w ilości nie mniejszej niż 15 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 750 złotych,
- P. K. w ilości nie mniejszej niż 10 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 500 złotych,
- M. S. w ilości nie mniejszej niż 60 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 2.400 złotych,
- R. M. w nieustalonej ilości,
- M. M. w nieustalonej ilości,
- K. K. w ilości nie mniejszej niż 5 gramy za łączną kwotę 200 złotych,
- A. D. (1) w ilości nie mniejszej niż 8 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 240 złotych;

oraz innym nieustalonym osobom, w tym w dniu 12 lipca 2018 r. usiłował sprowadzić bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób, poprzez wprowadzenie do obrotu wyżej wymienionych substancji w ten sposób, że posiadał je w ilości łącznej nie mniejszej niż 133,10 grama, a następnie przy pomocy wagi elektronicznej porcjował te substancje do woreczków strunowych, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie substancji przez Policję, zaś w dniu 18 lipca 2018 roku czynił przygotowania do sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób w postaci wprowadzenia do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji w postaci (...), (...), (...), (...) w ten sposób, że posiadał przy sobie opisane wyżej substancje w ilości łącznej nie mniejszej niż 44,72 grama, porcjowane do 28 woreczków strunowych;

tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 11 czerwca 2021 r., III K 307/20:

I. oskarżonego S. P. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od września 2017 roku do 18 lipca 2018 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czynił przygotowania, usiłował oraz wprowadził do obrotu udzielając ustalonym i nieustalonym osobom szkodliwe dla zdrowia substancje w postaci: etizolamu, (...), (...), (...), (...), (...), (...) ((...)) przez co sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób, w ten sposób, że:

- w dniu 12 lipca 2018 r. czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji w ten sposób, że posiadał je w ilości łącznej nie mniejszej niż 133,10 grama, a następnie przy pomocy wagi elektronicznej porcjował te substancje do woreczków strunowych, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie substancji przez Policję,
- w dniu 18 lipca 2018 roku usiłował wprowadzić do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje w postaci (...), (...), (...), (...), (...) ((...)) w ten sposób, że posiadał przy sobie opisane wyżej substancje w ilości łącznej nie mniejszej niż 44,72 grama, porcjowane do 28 woreczków strunowych, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie w/ w substancji przez Policję,
- nie później niż w listopadzie 2017 r. we W. udzielił K. P. (...) w ilości nie mniejszej niż 10 gramów,
- nie później niż w maju 2018 r. we W. udzielił A. D. (2), (...), (...) oraz nieustalonej substancji o nazwie (...), w ilości nie mniejszej niż 60 gramów,

- we wskazanym wyżej okresie udzielił P. S. nie mniej niż 15 gramów w/w substancji za łączną kwotę nie mniejszą niż 750 złotych,
- we wskazanym wyżej okresie udzielił P. K. w/w substancji w ilości nie mniejszej niż 10 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 500 złotych,
- we wskazanym wyżej okresie udzielił M. S. w/w substancji w ilości nie mniejszej niż 60 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 2.400 złotych,
- we wskazanym wyżej okresie R. M. w/w substancji w nieustalonej ilości,
- we wskazanym wyżej okresie udzielił M. M. w/w substancji w nieustalonej ilości,
- we wskazanym wyżej okresie udzielił K. K. w/w substancji w ilości nie mniejszej niż 5 gramy za łączną kwotę 200 złotych,
- we wskazanym wyżej okresie udzielił A. D. (1) w/w substancji w ilości nie mniejszej niż 8 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 240 złotych

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt.2 k.k. i art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63§1k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 12 lipca 2018 roku godz. 7.30 do dnia 13 lipca 2018 roku oraz od dnia 18 lipca 2018 roku godz. 23.15 do dnia 24 września 2018 roku przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec S. P. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie: 4.150 złotych;

4. na podstawie art. 44§2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie nr (...) pod poz. 1 i 2 (k. 213), nr (...) pod poz. 16 i 17 (k.837), nr (...) (k.1556);

5. na podstawie art. 230 §1k.p.k. zwrócił S. P. (1) dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) pod poz. 3,4, 5, 6, 7, 8, 9 (k. 332), w wykazie numer (...) pod poz. 18 i 19 (k.836),

6. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 24 263. 66 złote, w tym zawarta jest opłata w kwocie 300 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżony S. P. (1) za pośrednictwem obrończyni i prokurator.

Obrończyni oskarżonego zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a to;

- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), zeznań świadków S. D., J. S., P. S., P. K., M. S., R. M., K. P., A. D. (2), M. M., K. K., M. G., D. G., A. D. (1) oraz opinii toksykologicznej, dokonaną z naruszeniem zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w nazbyt uproszczony sposób przeprowadzoną, brak rozważenia całości materiału dowodowego, oraz rozstrzygnięcie powstałych istotnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego S. P. (1),

co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych poprzez nielogiczne i sprzeczne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego uznanie:

a) w odniesieniu od oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), iż o jej niewiarygodności świadczą wyniki przeszukań, oględzin, a w szczególności kategorię wniosków opinii toksykologicznej Instytutu Ekspertyz Sądowych, podczas gdy w okresie objętym zarzutem środki objęte zarzutem, a to: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) nie były ujęte w wykazie substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych, a co nastąpiło dopiero w dniu 17 lipca 2018 r., a zatem oględziny, opinia czy wyniki przeszukań nie mogły dostarczyć dowodu przeciwnego twierdzeniom oskarżonego o jego przekonaniu co do legalności środków oraz poszukiwań informacji na ich temat w internecie, albowiem wnioski opinii nie dotyczą okresu objętego zarzutem od września 2017 r. do 18 lipca 2018 r., tylko na czas jej sporządzenia;

b) uznanie za wiarygodne zeznania świadka A. D. (2) oraz świadka K. P., iż udzielone przez oskarżonego środki naraziły ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy są to osoby silnie uzależnione od środków odurzających i używek, pozyskujące środki odurzające również od innych osób, mieszające różne używki, a nadto wobec braku dowodu bezpośredniego, iż faktycznie dolegliwości towarzyszące świadkom miały związek z zażyciem konkretnej substancji nabytych od oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu przy ocenie wiarygodności zeznań świadków zeznań świadka H. G., która zaprzeczyła jakoby miały miejsce sytuacje, które świadek A. D. (2) opisał w swoich zeznaniach, a nadto aby przebywał w szpitalu w związku z zażywaniem dopalaczy oraz zeznań świadka P. K., który również zaprzeczył, aby zaszły okoliczności podawane przez A. D. (2), a nadto poprzez zbyt powierzchowną ocenę zeznań tych świadków z pominięciem faktu ich trybu życia, uzależnień oraz problemów natury psychicznej, co mogło mieć wpływ na ich stan zdrowia;

c) pominięcie przy ocenie spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób zeznań świadków, a w tym świadków, którzy zażywali substancje incydentalnie i tych nieuzależnionych od substancji i innych używek dla oceny skutków zażywania substancji, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doszło do instrumentalnego przyjęcia, iż wyłącznie teoretyczne wnioski opinii toksykologicznej o skutkach dla zdrowia i życia może być dokonywana w oderwaniu od zeznań świadków, którzy substancję zażyli i nie odczuwali negatywnych skutków dla swojego życia i zdrowia, a działanie substancji i jej skład był im znany;

d) przyznanie opinii toksykologicznej zbyt dużego znaczenia dla ustalenia znamiona czynu zabronionego w postaci „spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa dla zdrowia i życia” w sytuacji, gdy z zeznań świadków wynika, iż substancje nie wpływały na ich zdrowie i życie, a ewentualne zagrożenie dla życia i zdrowia wynikało z wielu czynników, a to mieszania używek, uzależnienie od używek, czy tryb życia;

e) pominięcie przy ocenie możliwości obciążenia oskarżonego kosztami postępowania jego sytuacji życiowej, rodzinnej, majątkowej i braku źródła dochodów z uwagi na pozbawienie go wolności z uwagi na konieczność odbywania wyroków oraz niemożności ponoszenia kosztów trzymania małoletnich córek.

2) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary za czyn opisany w części wstępnej wyroku, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu został określony z pominięciem faktu, że w czasie objętym czynem substancje (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) ((...)) nie były ujęte w wykazie substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych, zmiany sposobu życia po popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego, podjęcie terapii oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary łagodniejszej, która w należyty sposób spełniłaby cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. P. (1) od zarzucanego mu czynu;

względnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszego wyroku oraz zaliczenie kosztów postępowania na rachunek Skarbu Państwa;

Ponadto:

- o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w całości, albowiem jego aktualna sytuacja rodzinna, majątkowa i wysokość dochodów uzasadniają przyjęcie, iż ich ponoszenie jest dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i zarzucił: rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego w postaci dwóch lat pozbawienia wolności, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, stopień jego zawinienia, wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie wymierzona kara powinna osiągnąć wobec oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uzasadniają wymierzonej kary surowszej, jak również orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz K. P..

Podnosząc powyższy zarzut, wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary czterech lat pozbawienia wolności, jak również orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego K. P. nawiązki w kwocie 5.000 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonego i prokuratora okazały się niezasadne.

Po przeprowadzeniu niewadliwego postępowania Sąd Okręgowy ujawnił na rozprawie głównej całokształt istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) a wydane rozstrzygnięcie jest rezultatem rozważenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.) wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy, (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 116 grudnia 1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975 r., z. 3-4, poz. 47).

Nie nasuwało wątpliwości stanowisko tego Sądu w zakresie sprawstwa, winy i prawnokarnego wartościowania zachowania oskarżonego S. P. (1) jako wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Możliwość ingerowania przez Sąd odwoławczy w karę orzeczoną przez Sąd I instancji dotyczy wypadków, gdy jest ona rażąco niewspółmiernie łagodna lub surowa. Jest tak gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, nie realizuje wystarczająco celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa a w odniesieniu do sprawcy celów zapobiegawczych i wychowawczych. Nie wystarczy by kara była nieproporcjonalna. Owa nieodpowiedniość musi charakter kwalifikowany, to jest być rażąco, a więc dysproporcja między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną na podstawie ustalonych okoliczności sprawy relewantnych dla wymiaru kary musi być znaczna, wyraźna, nie dająca się zaakceptować (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRn 198/94, OSNPK 1995, z. 6, poz. 18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 września 2013 r., II AKa 154/13, LEX nr 1375821, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 czerwca 2012 r., II AKa 120/12, LEX nr 1213762).

Takich cech nie ma kara dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego S. P. (1) za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. To prawda, że sytuuje się ona poniżej 1/3 ustawowego zagrożenia, ale też czterokrotnie przekracza jego dolny próg.

Długi, dziesięcioipółmiesięczny okres utrzymywania stanu powszechnego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia ludzi poprzez wprowadzanie przez ten czas do obrotu z wykorzystaniem sieci Internet środków zastępczych i

nowych substancji psychoaktywnych - tzw. dopalaczy jest okolicznością obciążającą i orzeczona kara tę okoliczność uwzględni.

Trzeba bowiem wskazać na okoliczności błędnie uznane przez Sąd I instancji za obciążające. Dobrem chronionym przepisem art. 165 § 1 pkt 2 k.k. jest życie, zdrowie i mienie, a rodzajowym przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo powszechne (Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. pod red. J. Giezka, teza 3 do art. 165). Tak więc wbrew temu co przyjmuje Sąd I instancji nie jest okolicznością obciążającą, lecz warunkiem odpowiedzialności to, że czyn oskarżonego atakował bezpieczeństwo powszechne, i wystawiał na szwank zdrowie i życie wielu ludzi. Przecież gdyby było inaczej, to przypisanie S. P. (1) przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. nie byłoby możliwe. Okolicznością obciążającą mógłby być np. sposób zaatakowania dobra chronionego, intensywność zagrożenia jakie dla dobra chronionego stwarza zachowanie sprawcy.

Z tego samego powodu nie jest okolicznością obciążającą to, że oskarżony był „w pełni świadomy bezprawności przedsięwziętych działań”. Prokurator, podobnie jak Sąd Okręgowy wie przecież (uzasadnienie podsekcja 3.1.), że brak świadomości sprzeczności z prawem wprowadzania do obrotu tzw. dopalaczy wykluczał przypisanie oskarżonemu umyślnego występku spowodowania stanu powszechnie niebezpiecznego dla życia lub zdrowia.

Skoro Sąd Okręgowy stwierdza, że oskarżony godził się z tym, że wprowadzane do obrotu środki psychoaktywne stwarzają niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia, to ustala działanie z zamiarem ewentualnym. Nie ma zresztą podstaw do czynienia ustaleń, że S. P. (2) uświadamiał sobie, że wywołuje niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób i chciał tego. Jeśli przestępstwo z art. 165 § 1 k.k. można popełnić umyślnie z zamiarem bezpośrednim i ewentualnym, to wypełnienie znamion tego występku z tą drugą postacią zamiaru jest okolicznością łagodzącą.

Sąd I instancji nie stracił z pola widzenia i nadał właściwą rangę temu, że oskarżony działał z zamiarem przemyślanym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Przyznanie się, wyrażenie żalu i skruchy, przeproszenie, zadośćuczynienie osobie pokrzywdzonej są okolicznościami łagodzącymi. Natomiast kwestionowanie sprawstwa lub winy, czy będące ich logicznym następstwem nie wyrażanie żalu, skruchy, nie mogą być poczytane na niekorzyść osoby oskarżonej jako godzące w gwarantowane przez Konstytucję RP, traktaty z dziedziny praw człowieka i ustawę prawo do obrony.

Jeśli chodzi o kwestię nie orzeczenia wobec oskarżonego środka kompensacyjnego na rzecz K. P. to trzeba wskazać, że Sąd Okręgowy ustalił, że S. P. (1) udzielił temu pokrzywdzonemu substancji psychoaktywnej „nie później niż w listopadzie 2017 r.” Tymczasem świadek ten trafił dwukrotnie do szpitala z powodu incydentów związanych z zażyciem takich substancji około pół roku później (por. opinię sądowo-lekarską – k. 1500-1505). Nie ma więc dostatecznych podstaw do ustalenia, że uszczerbek na zdrowiu o jakim mówi K. P. (k. 1055) jest wynikiem udzielania mu dopalaczy przez oskarżonego, a nie inne osoby, już po tym jak zaprzestał nabywania ich od S. P. (1). Rezygnacja z orzeczenia środka kompensacyjnego na rzecz tego pokrzywdzonego nie jest więc niesłuszna.

Z tych wszystkich powodów, nie znajdując okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. i art. 627 k.p.k.

Na kwotę 310 zł zasądzoną od oskarżonego składa się:

- 300 zł opłaty za drugą instancję (art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr. 49, poz. 223),
- 10 zł połowa ryczałtu za doręczenie wezwań w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 663).

SSA Maciej Skórniak

SSA Cezariusz Baćkowski

SSA Robert Zdych